

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Leven na de Dood Serie: Deel 3 – Wat Is Dood-Vervolg?

119 Ministeries wil graag iedereen bedanken die direct of indirect onderzoek heeft gedaan, inhoud en feedback heeft gegeven, dat heeft geleid tot de totstandkoming van deze studiereeks.

In deel drie van de serie leven na dood gaan we door met het definiëren van de aard van de dood.

Zoals we in deel twee hebben geleerd, keren we terug naar stof en dat heeft geen enkel bewustzijn.

Daarom hebben ongelovigen een opstanding nodig om hun oordeel onder ogen te zien. Als er bestaat na ons sterven, dan zouden ongelovigen geen opstanding nodig hebben om het oordeel onder ogen te zien.

Denk daar even over na, want het is belangrijk.

Waarom heeft iedereen een opstanding nodig van een nieuw lichaam, gelovigen en ongelovigen, als het bewustzijn kan bestaan buiten een lichaam?

Als onze eigen geest buiten ons lichaam zou kunnen bestaan, dan heeft niemand een opstanding nodig voor het eeuwige leven om ons te redden van de dood.

Dan hebben we geen opstanding nodig voor de eeuwige beloningen.

Ongelovigen zouden geen opstanding nodig hebben om hun oordeel aan te horen. We zouden de volgende verzen niet vinden:

Jesaja 26:19

Uw doden zullen leven – ook mijn dood lichaam – zij zullen opstaan. Ontwaak en juich, u die woont in het stof, want Uw dauw zal zijn als dauw op jong, fris groen en de aarde zal de gestorvenen baren.

Bij de dood gaat de geest weg en veranderen we in stof. Pas als we 'wakker' worden, bezitten we weer ons bewustzijn. Het is bij de opstanding van de gelovigen dat we zingen van vreugde, we hebben weer een bewustzijn en zijn levend.

Jakobus 2:26

Want zoals het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder de werken dood.

Jakobus haalt deze gedachte waarschijnlijk voor een deel uit Job 34.

Job 34:14-15

Als Hij (JHWH) Zijn hart tegen *de mens* zou richten,
diens geest en diens adem tot Zich zou verzamelen,
dan zou alle vlees tegelijk de geest geven,
en de mens zou tot stof terugkeren.

Zonder de geest van JHWH die ons een levend wezen maakt, zijn we dood en keren we terug naar stof. De Bijbel herinnert ons er voortdurend aan dat we terugkeren naar stof, alsof terugkeren naar stof het probleem is en de opstanding de oplossing.

Natuurlijk is het terugkeren tot stof geen probleem als de theorie zou kloppen dat de gelovigen met een bewuste geest naar de hemel gaan. Ook is het terugkeren tot stof geen probleem voor een ongelovige, als je dat vergelijkt met de geest die voor eeuwig wordt gepijnigd in iets dat we de hel noemen.

Daarover later meer. Voorlopig benadrukken we gewoon dat de Schrift aangeeft dat het terugkeren tot stof het probleem is van de dood, en de opstanding daarbij de oplossing is. Ook lezen we nergens in de Schrift over een tijdelijk bestaan, met een bewuste geest, tussen het moment van sterven en de opstanding.

Job 21:26

Zij liggen samen **in het stof**, en de maden overdekken hen.

Psalm 22:16

Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; U legt mij in de stof van de dood.

Psalm 90:3

U doet de sterveling terugkeren tot stof en zegt: **Keer terug mensenkinderen.**

Om naar iets terug te keren betekent dat we weer worden wat we ooit waren. Voordat we werden geschapen, als mens, waren we stof. We waren geen rondzwevende geest met een bewustzijn. Er is een opdracht van JHWH nodig om "**Terug te keren, o mensenkinderen**", en ons weer een bewustzijn te geven.

Psalm 103:14

Want Hij weet wat voor maaksel wij zijn en blijft bedenken dat wij stof zijn.

Wij zijn stof en JHWH herinnert zich dat. Met welk doel? Ons doel is de beloofde opstanding. We zijn geen geest met een bewustzijn, die op de opstanding wacht, maar gewoon niet-levend stof, wachtend op de opstanding terug naar het leven.

Psalm 104:29

Verbergt U Uw aangezicht, zij worden door schrik overmand, neemt U hun adem [*neshema*] weg, zij geven de geest en keren terug tot hun stof.

Wat worden we? We keren terug naar stof. Het patroon is steeds weer dat we niet méér worden dan stof. We vinden geen aanwijzing dat ons lichaam verandert in stof en we een geest worden met een bewustzijn. Het probleem dat de Bijbel voortdurend aangeeft, is dat we stof worden en we daarom een opstanding nodig hebben. Het probleem is niet dat we geesten zijn die een lichaam nodig hebben.

Prediker 3:20

We gaan allen naar één plaats, zij zijn allen uit het stof, en zij keren allen terug tot het stof.

WAT IS SHEOL?

Zegt de Bijbel niet dat we allemaal naar het dodenrijk (Sheol) gaan? Is Sheol niet wat meer dan alleen stof?

Nee, eigenlijk niet. Sheol is eigenlijk gewoon een andere vorm van beeldspraak voor het feit dat we veranderen in stof. Het is niets bijzonders, en is ook niet in tegenspraak met andere dingen die de Bijbel zegt over onze status na de dood.

Job 17:16

Zij zullen met mij **neerdalen in het graf (Sheol)**, wij zullen tezamen **in het stof neerdalen**.

Sheol is gewoon het Hebreeuwse woord voor graf. Wat gebeurt er in een graf? Je wordt stof. Makkelijk te begrijpen, toch? Het is niet ingewikkeld. Het is eigenlijk vrij eenvoudig. Sheol is dat we in de aarde worden gelegd dan zelf aarde worden. Afdalen in Sheol betekent gewoon dat iemand is gestorven. Het is een Hebreeuws idioom, niet veel anders dan sommige Nederlandse idiomem voor de dood.

“Hij heeft zijn klompen weggezet.” Had hij werkelijk klompen?
“Hij heeft met het leven afgerekend.” Heeft hij werkelijk betaald?
“Hij heeft de pijp aan Maarten gegeven.” Heeft hij dat werkelijk gedaan?

Job 17:16

Zij zullen met mij **neerdalen in het graf (Sheol)**, wij zullen tezamen **in het stof neerdalen**.

“Afdalen in Sheol” of “naar het graf gaan” betekent gewoon dat iemand is teruggekeerd naar wat hij voorheen was - stof. Neerdalen geeft metaforisch aan dat de dood een gevangenis is. De dood is een permanente toestand, vóór de toekomstige opstanding die ons redt. De dood houdt ons vast totdat we worden vrijgelaten door middel van een opstanding tot leven.

We zullen ontdekken dat veel van de verzen die beschrijven wat er na de dood gebeurt, metaforen of Hebreeuwse poëtische taal gebruiken. We vermelden dat omdat sommigen anders kunnen suggereren dat we deze poëtische taal niet te serieus of te letterlijk moeten nemen. Maar dat is de aard van de Bijbelse taal. Metaforen, idiomem en poëtische taal zijn bedoeld om te worden geïnterpreteerd en vervolgens moet de interpretatie letterlijk worden opgevat.

Neem bijvoorbeeld Jesaja 26:16-21. Deze verzen spreken duidelijk over de opstanding in een Hebreeuwse poëtische en metaforische taal. Maar wanneer de poëtische en metaforische taal wordt geïnterpreteerd, dan stemt dit allemaal overeen met de rest van de Bijbel met betrekking tot de letterlijke aard en de timing van de opstanding.

Hoewel het belangrijk is dat we begrijpen dat alle poëtische taal, over wat er na de dood gebeurt, in overeenstemming moet zijn met de rest van de Schrift, moeten we nog iets anders overwegen, dat net zo belangrijk is.

Er bestaat geen poëtische teksten die aangeven dat we, vóór of na onze opstanding, als geest, bewust verder leven in de hemel. Alle gerelateerde poëtische taal beschrijft de dood als een onbewuste toestand. Deze onbewuste staat geldt voor gelovigen totdat we het eeuwige leven binnengaan door de opstanding. Hetzelfde geldt voor ongelovigen, maar dan met een andere afsluiting. De ongelovigen hebben geen bewustzijn totdat ze worden opgewekt om het oordeel onder ogen te zien dat tot de eeuwige dood leidt.

Nu we de patronen en de consistentie van de aard van Bijbelse metaforen, idiomen en poëtische taal hebben besproken met betrekking tot de aard van het leven na de dood, kunnen we doorgaan met ...

DE STILTE VAN DE DOOD

De schrijver van Psalm 30 verklaart dat hij bij zijn sterven afdaald naar het graf (*sachat*) en verandert in stof, en dat hij JHWH niet langer kan prijzen.

Dus Sheol wordt ook wel het graf of de put genoemd.

Betekent dit dat de put de plaats is waar we naartoe gaan als we sterven, en dat we daar een bewuste geest hebben?

Nee.

Stof is dood. Stof leeft niet. Stof is niet bij bewustzijn. Stof heeft geen gedachten. Stof kan JHWH niet prijzen.

Psalm 30:10

“Wat voor winst is er in mijn bloed, in het neerdalen in het graf (*sachat*)? Zal het stof U loven? Zal dat Uw trouw verkondigen?”

Als je sterft en een bewuste geest zou hebben, zou je JHWH dan prijzen? Zou je God prijzen?

Ja, natuurlijk zouden we dan God prijzen in de dood. Absoluut!

Dus de enige reden waarom we JHWH in de dood niet zouden prijzen, is dat we dat niet kunnen. Volg je ons?

Als je in de dood een bewuste geest had, dan zou je JHWH prijzen. Maar David zegt dat als hij zou sterven, hij JHWH **niet** kon prijzen!

Stof kan niet denken. Stof kan niet prijzen. Stof kan niets doen. Waarom zouden we verwachten dat stof iets of iemand zal prijzen?

Hier wordt de put/het graf gelijkgesteld aan de dood. De put wordt ook gelijkgesteld aan het feit dat we weer stof worden.

Dit wordt interessant. Het Engelse woord voor graf/put verbergt eigenlijk het metaforische begrip dat aanwezig is wanneer we het Hebreeuws onderzoeken. Het Hebreeuwse woord voor graf/put is *sachat*.

Het is eigenlijk afkomstig van wat *vernietigen, corrumperen of ruïneren* betekent.
(Kohlenberger / Mounce Concise Hebreeuws-Aramees woordenboek)

Naar de put gaan betekent dat we vernietigd worden. We zijn dood. Wij zijn stof. We zijn niet meer. Geruïneerd. Vernietigd. Stof. Niets. Niet meer. Nada. ... ook bekend als ... de reden waarom we een opstanding nodig hebben.

In het begin overtuigde de tegenstander de mens dat we niet echt zouden sterven:

Genesis 3:4

Toen zei de slang tegen de vrouw: U zult zeker niet sterven.

Maar de slang loog. We sterven wel. Als we stof worden leven we niet in een nieuwe vorm verder als een geest.

Het idee dat de doden niet echt sterven maar in plaats daarvan hun bewustzijn houden na de dood in de hemel of in de hel, is tegenwoordig één van de meest voorkomende overtuigingen en de slang zei het in feite al als eerste.

We sterven wel, en dat was één van de eerste dingen die JHWH verduidelijkte om de leugen van de slang te ontkrachten. Hij verklaarde dat we bij de dood terugkeren naar stof. Helaas leeft de leugen van de slang nog steeds voort ...

Job heeft nogal wat te zeggen over de dood en de aard ervan. Nadat Job een aantal substantiële mentale en fysieke beproevingen en verliezen had meegemaakt, vervloekte hij de dag van zijn geboorte en wenste hij dat hij bij zijn geboorte was gestorven.

Dit is wat hij zegt over de doden, waarbij hij helaas op een gegeven moment wilde behoren:

Job 3:11-19

Waarom ben ik niet van baarmoeder af gestorven,
En heb ik de geest niet gegeven toen ik uit de buik naar buiten kwam?
Waarom zijn de knieën mij tegemoetgekomen?
En waarom waren er borsten, zodat ik kon zuigen?
Want dan zou ik nu neerliggen en **stil zijn**;
Ik zou **slapen**, dan zou **ik rust hebben**,
samen met de koningen en raadsheren van de aarde,
die voor zichzelf puinhopen opbouwden;
of met de vorsten die goud hadden,
die hun huizen met zilver vulden.
Of ik zou er, als een verborgen misgeboorte, niet zijn;
Als de kleine kinderen die het licht niet gezien hebben
Daar houden de goddelozen op met woelen,
En zijn van wie de kracht is uitgeput, rusten daar uit
Gevangenen hebben daar met elkaar rust;
Zij horen de stem van de slavendrijver niet.
De kleine en de grote zijn daar samen;
en de slaaf is er vrij van zijn heer.

Job vertelt ons heel duidelijk over de status van de doden.

Maar Job zegt dat de goddelozen ons in de dood niet kunnen lastigvallen omdat we in de rust zijn. Dit wordt niet begrepen zonder de context. Het is eigenlijk de context die het veel duidelijker maakt.

Ook hij vertelt ons dat de doden slapen, een toestand waarmee de dood in de Schrift vaak wordt vergeleken.

Job onthult ons verder dat ALLE doden, vooraanstaand of onbeduidend, klein en groot, zich in deze staat bevinden.

Later vermeldt Job hoe hij verwacht dat hij bij zijn dood in de zal aarde zal liggen.

Job 7:21

Waarom vergeeft U mijn overtreding niet
en doet U mijn ongerechtigheid niet weg?
Want nu **zal ik in het stof liggen**;
U zult mij ernstig zoeken, maar ik zal er niet meer zijn.

Job gaat later verder met zijn beschouwingen over de dood, maar hij voegt een belangrijk detail toe:

Job 14:10-14 (NBV)

Maar een mens sterft en hij ligt teneer;
Hij blaast zijn laatste adem uit – waar is hij dan?
Water van de zee verdampt,
Beddingen van rivieren worden dor en droog.
Een mens gaat liggen en staat niet meer op;
**Zolang de hemel zal bestaan, ontwaakt hij niet,
hij wordt niet uit zijn slaap gewekt.**
O, geef mij een schuilplaats in het dodenrijk (Sheol)
En verberg me daar totdat Uw woede is geluwd,
stel een tijd vast en kijk dan weer naar mij om.
Als een mens sterft – kan hij dan herleven?
**Dan zou ik heel mijn tijd uitdienen,
totdat ik werd afgelost.**

Hier zien we dat Job enige kennis had van de opstanding. Als we dood zijn, leven we niet meer. We zijn geen geest die een bewustzijn heeft. Dus vraagt Job: "Zullen we weer leven?" Dit is geen vraag die je stelt of over nadenkt, wanneer je als gelukkige geest, met een verstand, in de hemel leeft. Denk daar eens over na.

Dus, zullen we weer leven?

Het antwoord is ja, op een vastgesteld tijdstip, wanneer JHWH ons herinnert, dan worden we vernieuwd, we worden opgewekt. Job vermeldt dit en definieert de opstanding heel duidelijk als het moment dat we niet langer dood zijn. De opstanding brengt ons terug naar een bewuste staat, uit onze rust, het niet-bestaan, en terug naar de levenden.

Hoeveel mensen weten dat het woord *rust* in het Hebreeuws eigenlijk *stoppen* of *ophouden* betekent. Op de Sjabbat moeten we bijvoorbeeld rusten. We stoppen of houden op met werken.

Wanneer we sterven, houden we gewoon op met alles. Er is geen activiteit. Dat gaat best diep als je erover nadenkt. Dood, als rusten, is de definitie die we gepresenteerd krijgen, wat betekent 'stoppen'. Dat is het tegenovergestelde van een actieve bewuste geest hebben, ergens na de dood.

In onze rust stopt alles tot het moment van de opstanding.

Even verderop spreekt Job meer gedetailleerd over de opstanding:

Job 19:25-27 (NBV)

Ik weet: Mijn Redder leeft,
En Hij zal tenslotte hier op aarde ingrijpen.
Hoezeer mijn huid ook is geschonden,
toch zal ik in dit lichaam God aanschouwen.
**Ik zal Hem aanschouwen,
Ik zal Hem met eigen ogen zien, ik, geen ander.
Heel mijn binnenste smacht van verlangen**

Job wist dat zelfs nadat zijn lichaam in het graf was vervallen, hij uiteindelijk God in zijn vlees zou zien, met zijn eigen ogen.

Wanneer zien we God dan? Is het nadat we sterven en we als een geest God zien, en dan worden we later opgewekt?

Nee. Job beweert niet dat hij een geest wordt met een verstand, die God zal zien. Hij beweert niet dat er iets gebeurt nadat we sterven, laat staan dat we echt God zien. Job zegt niet dat hij God in de hemel zal zien. Job verklaart dat hij God zal zien wanneer hij wordt opgewekt. Groot verschil. Diepgaand verschil.

Job stelt dat we God pas zullen zien wanneer we worden opgewekt, en dat we een opstandingslichaam nodig hebben. Het is op dat moment, in zijn vlees, dat zijn nieren zullen bezwijken (HSV). Hij kijkt uit naar de opstanding, want bij de opstanding zal hij God eindelijk zien. We zien het niet anders dan Job. We zullen ook moeten wachten tot de opstanding.

Hij kende de opstanding van de doden en keek er vol spanning naar uit. Waarom? Omdat hij begreep dat de opstanding de enige hoop was van de mensheid om de dood te overwinnen en te verslaan. Als er geen opstanding zou zijn, dan zouden de doden voor altijd in hun graven blijven slapen, onbewust, zonder enig besef.

Koning Salomo had dezelfde zienswijze als Job, met betrekking tot het lot van de doden. Salomo, die de wijste man ter wereld was (1 Koningen 4: 29-31), begreep heel duidelijk het definitieve eindoordeel van de dood. Salomo vermeldt ook dat zowel de rechtvaardigen als de goddelozen hetzelfde scenario in de dood zullen ondergaan, wat, zoals we reeds vermeldden, absolute 'nietigheid' is.

Prediker 9:2-5

Eén en **hetzelfde overkomt allen als alle anderen: de rechtvaardige en de goddeloze**, de goede en reine en de onreine, wie offert en wie niet offert, wie goed is vergaat het net als de zondaar, wie zweert net als wie bevreesd is een eed af te leggen. Dit is een kwaad bij alles wat er onder de zon plaatsvindt: **dat allen een en hetzelfde overkomt**. Ook is het hart van de mensenkinderen vol kwaad. Hun leven is vervuld van onverstand in hun hart, en daarna **gaan zij naar de doden**. Want wie nog bij al de levenden mag behoren, heeft hoop. Een levende hond is namelijk beter dan een dode leeuw. Want de levenden weten dat zij sterven zullen, **maar de doden weten helemaal niets. Zij hebben ook geen loon meer**, maar hun nagedachtenis is vergeten.

Prediker 9:10

Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat naar uw vermogen, **want er is geen werk, geen overleg, geen kennis of wijsheid in het graf (Sheol)**, waar u naartoe gaat.

De betekenis van deze woorden van Salomo is nogal duidelijk, indien ze letterlijk en in context worden gelezen. Bij de dood overkomt iedereen hetzelfde lot. We gaan naar Sheol, het graf. Op dat moment zullen we niets meer weten.

We hebben geen beloning. Als we naar de hemel gingen, zou dat dan geen beloning zijn? Maar Salomo zegt dat er geen beloning voor ons is zolang we dood zijn.

We zullen niet werken. We zullen geen kennis hebben. We zullen geen wijsheid hebben. We zullen niet de kleinste vluchtige gedachte ervaren. Dit stemt natuurlijk overeen met de beschrijving die Job gaf over de aard van de dood.

Daarom hebben we de hoop op een opstanding. De opstanding IS onze beloning. Eeuwige dood is de definitieve betekenis als een eeuwig niet-bestaan zonder enige mogelijkheid van een opstanding.

Degenen die geloven en onderwijzen dat de onsterfelijke geesten een bewustzijn hebben na de dood accepteren deze duidelijke opmerkingen van Salomo niet.

Heel veel andere teksten ondersteunen de woorden van Salomo over de toestand van de doden. Laten we eens kijken naar enkele passages uit het boek Psalmen om te zien of Job en Salomo tegen de Schrift ingingen toen ze over de dood spraken en de toestand van de doden:

Psalm 6:6

**Want in de dood is er geen gedachtenis aan U,
Wie zal U loven in het graf (Sheol)?**

In Psalm 6 geeft David heel duidelijk aan dat niemand zich God herinnert als je dood bent. Hij vermeldt opnieuw dat niemand God prijst wanneer je dood bent. Het maakt niet uit of je gelovig of ongelovig was. Als je sterft, zul je je God niet herinneren. Als je sterft, zul je God niet prijzen. Het houdt op. Jij stopt.

Hoeveel mensen hebben gehoord en geloven dat wanneer we sterven we onmiddellijk veranderen in een God-lovende geest en dat de eeuwigheid begint?

Maar David geeft in Psalm 6 duidelijk aan dat niemand God heeft geprezen in de dood of zelfs ooit aan Hem heeft gedacht.

Kun je je een gelovige voorstellen die na het sterven een bewuste geest heeft en dan God nooit gaat prijzen? Kun je de mogelijkheid voorstellen dat onze bewuste geest geen enkele gedachtenis zou hebben aan God na onze dood?

Natuurlijk niet. De enige reden waarom we God niet zouden herinneren of God zouden prijzen, is omdat we het helemaal niet kunnen. We zijn niet bij bewustzijn. We hebben geen zelfbewustzijn. We slapen. We zijn slechts stof. Als je sterft, zul je God niet prijzen. Je zult God loven wanneer je bent opgewekt, en dan net als Job, zul je Hem eindelijk zien met je eigen ogen.

In Psalm 13 vergelijkt David de dood met een slaap.

Psalm 13:4

Zie mij aan, verhoor mij, HEERE (JHWH), mijn God!
Verlicht mijn ogen, **anders ontslaap ik in de dood,**

In Psalm 17 spreekt David over het ontwaken uit de dood bij de opstanding. Dit komt overeen de opmerkingen die Job maakt over de opstanding (Job 19: 26-27).

Psalm 17:15

Ik echter zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen;
...Ik zal **wanneer ik ontwaak**, verzadigd worden **met Uw beeld**.

Dus we worden niet wakker in de gelijkenis van God tot de opstanding. We slapen tot de opstanding. We zijn ons nergens van bewust tot de opstanding.

Psalm 30:3-5

HEERE [JHWH], mijn God, ik heb tot U geroepen,
en U hebt **mij genezen**.
HEERE [JHWH], U hebt **mijn ziel uit het graf (Sheol) opgehaald**;
U hebt **mij in het leven behouden**,
zodat ik in de kuil (put) niet ben neergedaald.
Zing psalmen voor de HEERE [JHWH], gunstelingen van Hem!
Loof Hem ter gedachtenis aan Zijn heiligheid.

In dit lied over de toewijding van het huis van David, dankt de psalmist God voor het herstellen van zijn leven. Nadat we zijn gestorven zullen we God niet eerder prijzen dan nadat we weer levend zijn geworden door de opstanding. Dus de enige uitweg uit de gevangenis van Sheol is door de opstanding. Dit betekent dat alle doden zich nog steeds in Sheol bevinden, de put, het graf, als stof, totdat de toekomstige opstanding plaatsvindt.

De vragen die hij stelt in vers 10, benadrukken dat hij, na zijn dood, God niet kan prijzen voor Zijn werken, en Zijn waarheid zou kunnen uitroepen.

Psalm 30:10-11 (NBV)

Wat baat het u als ik sterf,
...als ik afdaal in het graf,
Kan het stof u soms loven
...en getuigen van uw trouw?
Luister, HEER (JHWH), en toon uw genade,
HEER (JHWH), kom mij te hulp.

Waarom zou hij God niet prijzen in zijn dood? Omdat hij op dit moment alleen maar stof is.

In Psalm 88 spreekt Heman, de Ezrahiet, over de ellende die hij heeft ondergaan. Hij smeekt God om hem te redden voordat hij sterft, omdat hij weet dat als hij dat niet doet, hij geen hoop meer heeft. Zijn retorische vragen (verzen 10-12) zijn neergezet om God tot actie te aan te zetten voordat hij sterft en alle hoop verloren is.

Psalm 88:2-13

HEERE (JHWH), God van mijn heil,
overdag en in de nacht kom ik voor U en roep ik.
Laat mijn gebed voor Uw aangezicht komen,
neig Uw oor tot mijn roepen.
Want mijn ziel is verzadigd van ellende,
Mijn leven raakt bijna het graf (Sheol).
Ik word gerekend tot hen **die in de kuil neerdalen**,
ik ben geworden als een man zonder kracht,
afgezonderd onder de doden,
net als de gesneuvelden, die in het graf liggen:
aan hen denkt U niet meer!
Zij zijn afgesneden van Uw hand.
U hebt mij **in de onderste kuil** gelegd,
In duistere oorden, in diepten.
U grimmigheid leunt op mij,
U hebt mij neergedrukt door Uw golven. Sela.

Mijn bekenden hebt U ver van mij verwijderd,
U hebt mij tot iets gruwelijks voor hen gemaakt;
Ik ben opgesloten en kan er niet uit komen.
Mijn oog is treurig van ellende;
HEERE (JHWH), ik roep tot u de hele dag,
Ik strek mijn handen naar U uit.
Zou U wonderen doen aan de doden?
Of zouden gestorvenen opstaan en U loven? Sela
**Zou er van U goedertierenheid in het graf verteld worden,
Van Uw trouw in het verderf (Abaddon)?
Zouden Uw wonderen bekend worden in de duisternis,
Uw gerechtigheid in het land van vergetelheid?**

Er is een antwoord op deze vraag.

De psalmist geeft in Psalm 115 gewoon aan dat de doden God niet loven. Het woord "stilte" wordt gebruikt om het graf te beschrijven, zoals we hier in Psalm 115:17 lezen.

Psalm 115:17

De doden zullen de HEERE (JHWH) niet prijzen,
Evenmin al wie in de stilte (*dumah*) neergedaald zijn.

Het Hebreeuwse woord *dumah*, vertaald als stilte, betekent letterlijk stilte. Als we dood zijn, prijzen we niet alleen JHWH niet meer, er gebeurt ook helemaal niets.

Als we slechts stof zijn, dan verbaast ons dat niet echt. Het komt ook helemaal niet overeen met het idee dat we een geest worden in een bewuste staat.

Integendeel, onze gedachten verdwijnen op de dag dat we sterven.

Psalm 146:3-4

Vertrouw niet op edelen,
op het mensenkind, bij wie geen heil is.
Zijn geest gaat uit hem weg,
hij keert terug tot zijn aardbodem;
Op die dag vergaan zijn plannen.

Stof worden betekent geen gedachten meer hebben. Dat moet ons niet verbazen. Waarom zou stof gedachten hebben?

Zoals we zojuist hebben gezien, staan de psalmen vol met inzichten over de toestand van de dood. Telkens worden de doden afgeschilderd zonder enig bewustzijn, liggend in het graf, en niet in staat om ook maar iets te doen. Er is geen denken, geen gevoel, geen lofprijs, geen bewustzijn, niets.

Keer op keer zien we hetzelfde patroon heel consequent terug in de Schrift.

De metafoor van slapen is ook logisch. De dood wordt als iets tijdelijks gezien. Iedereen zal een opstanding meemaken, zowel de gelovigen als de ongelovigen. We zullen wakker worden (Daniël 12: 2)! Op deze manier lijkt de dood voor iedereen op een slaap. Uiteindelijk zullen we allemaal wakker worden.

Natuurlijk zijn de resultaten van de opstanding heel verschillend voor de beide groepen. Daarover later meer. Op dit moment willen we de metafoor van de dood als slaap benadrukken, wat goed past bij het idee dat we, als stof, tijdelijk geen bewustzijn meer hebben.

DE DOOD ALS SLAAP

De taal die David gebruikt om de dood te beschrijven, ondersteunt ook de opvatting dat de doden slapen en rusten in hun graven:

1 Koningen 2:10

David ging bij zijn vaders te ruste en werd begraven in de stad van David.

De apostelen Petrus en Paulus bevestigen dit begrip in het boek Handelingen en gaan zo ver dat ze zeggen dat David niet naar de hemel ging toen hij stierf:

Handelingen 2:29; 34

(vs 29) Mannenbroeders, het is mij toegestaan over de aartsvader David vrijuit tegen u te zeggen dat hij én gestorven én begraven is, en dat zijn graf tot op deze dag bij ons is ...

(vs 34) David is immers niet opgevaren naar de hemelen...

“David is immers niet opgevaren naar de hemelen”... en wat belangrijk is; dit is na de opstanding van Jesjoea!

Handelingen 13:36

Immers, David is ontslapen nadat hij in zijn tijd het raadsbesluit van God uitgediend had, en hij is bij zijn vaders gelegd en heeft wel ontbinding gezien.

De uitdrukking "sliep bij zijn vaderen" wordt minstens 36 keer gebruikt in de TeNaKH om de dood van de Koningen van Israël en Juda te beschrijven. Het wordt zowel bij goede als slechte koningen gebruikt. Er is geen onderscheid tussen het lot van de koningen, of ze nu goed of slecht waren. Van allen wordt gezegd dat ze slapen bij hun voorouders in de dood.

Het is interessant hoe de vertalers ervoor kozen om "corruptie" (bijvoorbeeld Job 17:14 KJV) te gebruiken als een Engelse vertaling van het Griekse woord dat voornamelijk in de Septuagint werd gebruikt voor het graf en de put, of *sheol* en *sachat*. Beide woorden dragen eigenlijk het gevoel van vernietiging, wat de Hebreeuwse beschrijving is van de dood. De dood is een vernietiging van het leven, je houdt op te bestaan.

Ook het Nieuwe Testament spreekt vaak over de dood als een slaap:

Johannes 11:11

Dit sprak Hij, en daarna zei Hij tegen hen: Lazarus, onze vriend, slaapt, maar Ik ga naar hem toe om hem uit de slaap op te wekken.

Handelingen 7:60

En terwijl hij (Stefanus) op de knieën viel riep hij met luide stem: Heere, reken hen deze zonde niet toe! En toen hij dat gezegd had, ontsliep hij.

1 Korinthe 15:6

Daarna is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie de meesten nu nog in leven zijn, maar sommigen ook zijn ontslapen.

De engel die de eindtijdgebeurtenissen aan Daniël openbaarde (Daniël 10-12) bevestigt het Bijbelse begrip van de status van de doden wanneer hij hem tegen spreekt over zijn bestemming:

Daniël 12:13

Maar u, ga heen tot het einde, want u **zult rusten**, en u zult opstaan in uw bestemming, aan het einde van de dagen.

Daniël krijgt van de engel te horen dat hij in de dood zal rusten tot het einde van de tijd, en dan zal opstaan bij de opstanding om zijn erfenis te ontvangen. Rusten en slapen past niet goed bij een bewuste geest. We slapen en zijn bewusteloos tot de opstanding.

DE HOOP VAN DE OPSTANDING

De Bijbel spreekt vaak over het ontwaken uit de doodsslaap, bij de opstanding:

Daniël 12:2

En velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken, sommigen tot eeuwig leven, anderen tot smaad, tot eeuwig afgrijzen.

Wanneer begint het eeuwige leven? Begint dit bij je sterven, wanneer je een aparte geest wordt, die in een bewuste staat naar de hemel of de hel gaat?

Nee.

We hebben de belofte van het eeuwig leven wanneer we gaan geloven en dit geloof uitleven; het eeuwige leven begint uiteindelijk wanneer de gelovigen niet langer dood zijn maar weer tot leven worden opgewekt. Op gelijke wijze wordt de ongelovige ook opgewekt, maar dan voor een ander doel.

Wanneer de ongelovigen worden opgewekt, worden ze opgewekt om het oordeel onder ogen te zien, allemaal tegelijkertijd. Ze zijn zich nergens van bewust geweest sinds ze gestorven waren. Ze zullen een enorme schaamte voelen bij hun oordeel.

Daniël 12:2

En velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken, sommigen tot eeuwig leven, anderen tot smaad, tot eeuwig afgrijzen.

Wanneer begint dan het eeuwige leven? Het eeuwige leven begint bij de opstanding!

Hoe zit het met deze eeuwige smaad? Betekent dit dat de ongelovigen zullen worden opgewekt en eeuwig in hun opstandingslichamen in afgrijsing zullen leven?

Nee natuurlijk niet. Het eeuwige leven wordt niet aan ongelovigen beloofd. Hun is de eeuwige dood beloofd.

Het Hebreeuwse woord voor "afgrijzen" is "*darone*". Het is heel belangrijk om op te merken dat de enige andere keer dat dit woord in de gehele TeNaKH (het Oude Testament) wordt gebruikt, in Jesaja 66:24 staat, en daar wordt het op een soortgelijke manier en in vergelijkbare context gebruikt.

Jesaja 66:24

En zij zullen de stad uit gaan en zien de dode lichamen van de mannen die tegen Mij in opstand zijn gekomen; want hun worm zal niet sterven en hun vuur zal niet uitgeblust worden, en zij zullen voor alle vlees een **afgrijzen** (*darone*) zijn.

In Jesaja 66:24 zijn degenen die "*darone*" ("minachting" of "walging" hebben) de gelovigen die uitgaan en naar de **dode lichamen** kijken (**geen levende zielen**)

Eeuwige minachting hebben zou hetzelfde zijn als hoe we ons Adolf Hitler of Joseph Stalin herinneren.

We zullen altijd minachting of walging hebben voor mensen zoals zij. Zelfs in de eeuwigheid.

Jesaja 66:24 en Daniël 12:2 zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden door middel van hetzelfde Hebreeuwse woord en dat woord spreekt van onze eeuwige minachting voor de goddelozen, niet van de eeuwige bewuste pijniging van de goddelozen.

We zien hier twee emoties; schaamte en minachting.

Het is duidelijk dat degenen die niet gered zijn de emotie van schaamte hebben, als een onmiddellijk gevolg van hun opstanding en oordeel. En het zijn de rechtvaardigen die de minachtende emotie hebben jegens de goddelozen.

Merk op dat slechts één van die emoties voor altijd voortduurt. Het is de minachting, wat bewijst dat wij (als gelovigen) voor altijd zullen leven en nog steeds emotie voelen.

Er wordt echter niets gezegd over schaamte die voor altijd wordt gevoeld.

Waarom? Omdat de goddelozen zullen worden vernietigd in lichaam en ziel. (Mattheüs 10:28). De goddelozen zullen de tweede dood ervaren. Ze worden alleen opgewekt om het oordeel onder ogen te zien en dan weer te sterven. Hun schaamte wordt niet eeuwig gevoeld omdat je geen schaamte kunt voelen als je dood bent. Je voelt niets als je stof bent. Je stopt met alles. Nu weet je de reden waarom de schaamte tijdelijk is, maar de minachting voor altijd blijft.

We zullen later meer ingaan op de tijdlijn en het proces dat leidt tot het uiteindelijke lot van de ongelovigen, want dit was gewoon een kort overzicht, omdat het een onderdeel was van Daniël 12.

Maar laten we nu verder gaan met verzen die spreken over onze opstanding uit de dood, onze status als stof.

Jesaja 26:19

Uw doden zullen leven - ook mijn dood lichaam – zij zullen opstaan.
ontwaak en juich, **u die woont in het stof,**
want Uw dauw zal zijn als dauw op jong, fris groen.
En de aarde zal de gestorvenen baren.

Dus bij de opstanding is onze status onbewust stof. We zijn dood. We wonen in het stof. We zijn geen geest met een bewustzijn. We zingen niet als een vreugdevolle geest in de hemel, we zingen pas vol vreugde bij de opstanding.

Johannes 5:28

Verwonder u daar niet over, want de tijd komt waarin **allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen.**

Efeze 5:13-14

Maar al deze dingen komen openbaar als ze door het licht ontmaskerd worden; want al wat openbaar maakt, is licht. Daarom zegt Hij:

**“Ontwaak, u die slaapt,
en sta op uit de doden,
en Christus zal over u lichten.”**

Zoals we keer op keer hebben kunnen zien, spreekt de Bijbel over de dood als een toestand van onbewust zijn die lijkt op slapen.

Velen halen verzen van Paulus aan (Filippenzen 1: 20-24; 2 Korinthe 5: 1-9) om daarmee de door ons aangevoerde status van 'slaap' in de dood te weerleggen en we zullen die in het volgende deel van deze studiereeks gaan onderzoeken.

Maar het is juist Paulus waarvan we de meest nadrukkelijke verklaring ontvangen van de opstanding uit de doden, als de enige hoop voor iedereen die is gestorven.

Laten we de opmerkingen van Paulus over de opstanding, in 1 Korinthe 15, eens nader gaan bekijken:

1 Korinthe 15:12

Als nu van Christus (de Messias) gepredikt wordt dat Hij uit de doden is opgewekt, hoe kunnen sommigen onder u dan zeggen date er geen opstanding van de doden is?

Hier begint Paulus een gedachtegang van de Korinthiërs te weerleggen die dachten dat er geen lichamelijke opstanding bestaat uit de dood.

Deze valse leer is waarschijnlijk binnengedrongen in de gemeente van Korinthe vanwege de sterke culturele invloed die aanwezig was, vanwege de dualistische Griekse kijk op de menselijke natuur en de gnostische invloed, die leerde dat alle fysieke dingen slecht waren.

De Grieken uit de eerste eeuw dachten dat de geest in bewuste staat voortleefde na de dood, als een separate spookachtige versie van ons lichaam. Dit perspectief heeft de christelijke doctrine al sinds de 1e eeuw beïnvloed, en heeft tijdens en vóór de 1^e eeuw zelfs invloed gehad op sommige Joodse sekten, zoals de Sadduceeën. De impact van deze invloed is vandaag de dag nog steeds aanwezig.

Dit on-Bijbelse beeld had er blijkbaar voor gezorgd dat sommige Korinthische gelovigen ten onrechte tot de conclusie waren gekomen dat er geen opstanding uit de doden nodig was, omdat de geesten van overleden gelovigen al bij Christus in de hemel waren. Dat is logisch. Als jouw geest al bewust in de hemel voortleeft, waarom heb je dan nog een lichaam nodig.

Wie heeft er dan een opstanding nodig? We hebben dit punt al verschillende keren naar voren gebracht.

Daardoor geloofden de Sadduceeën, onder invloed van de Grieken, niet in een opstanding, omdat ze geloofden in de visie dat de doden een geest zouden worden met een bewustzijn.

Paulus, die uit een Farizeïsche Joodse achtergrond kwam (Handelingen 23:6; 26:5; Filippenzen 3:5), beschouwde de aard van de dood echter op een heel andere manier. Het woordenboek van Paulus en zijn brieven (DPHL) heeft dit te zeggen over de visie van Paulus met betrekking tot de opstanding:

Het onderwijs van Paulus over de lichamelijke opstanding komt voort uit een joodse antropologie waarin de 'ziel' (Hebr. nephesh, Grks psyche) het bezielende principe van het menselijk leven is. In het algemene Joodse denken hebben mensen geen zielen, maar zijn ze zielen ... Gezien tegen deze achtergrond is het volkomen begrijpelijk hoe Paulus in Romeinen 8:23 de gevolgen van de opstanding beschrijft in termen van de ultieme "verlossing van ons lichaam" ... (blz. 810)

Als kanttekening, het Griekse woord *egegetai* ("opgewekt") in vers 13 is een vervoeging van het Griekse werkwoord *egeiro*. Het Exegetische Woordenboek van het Nieuwe Testament stelt: "*De basisbetekenis van egeiro is (trans.) wakker worden uit de slaap ... of (intrans.) ontwaken, opwekken ... (blz. 372, deel 1). Letterlijk zou de opmerking van Paulus kunnen worden vertaald als: "Hij is uit de dood ontwaakt ..."*

1 Korinthe 15:13-15

En als er geen opstanding van de doden is, dan is Christus ook niet opgewekt. En als Christus niet is opgewekt, dan is onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof. En dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn. Wij hebben namelijk van God getuigd dat Hij Christus heeft opgewekt, terwijl Hij Die niet heeft opgewekt als inderdaad de doden niet opgewekt worden.

Paulus pakt in vers 13 het hart van deze valse leer aan. Hij koppelt de toekomstige opstanding van de doden stevig vast aan de eerdere opstanding van de Messias.

Als de doden bij de opstanding niet uit hun slaap worden opgewekt, dan zegt Paulus dat Christus evenmin uit de dood is opgewekt. En als Christus niet uit de dood is opgewekt, dan is hun hoop zinloos en zonder inhoud. Bovendien zou dat betekenen dat Paulus en de andere apostelen een valse boodschap zouden hebben verspreid!

1 Korinthe 15:16-17

Immers, als de doden niet opgewekt worden, is ook Christus (de Messias) niet opgewekt. En als Christus (de Messias) niet is opgewekt, is geloof zinloos; u bent dan nog in uw zonde.

Paulus benadrukt, in vers 16, opnieuw dat als de doden in de toekomst niet worden opgewekt uit de slaap van de dood, dan is Christus ook nog niet opgewekt.

Paulus zegt dat als dit het geval is, dan is hun geloof nutteloos en is er geen vergeving voor hun zonden geweest. Als we gered willen worden van de dood, dan hangt alles af van een opstanding. Alles! Als er geen opstanding is, dan is er alleen de eeuwige dood, we zouden nooit meer gaan leven.

1 Korinthe 15:18-19

Dan zijn ook zij die in Christus (de Messias) ontslapen zijn, **verloren**. Als wij alleen voor dit leven op Christus (de Messias) onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen.

Nu gaat Paulus nog een stap verder. Als er geen opstanding is, dan zijn die gelovigen die zijn gestorven terwijl ze in Christus geloofden opgehouden te bestaan, voor eeuwig verloren.

Verloren - ἀπόλλυμαι: volkomen vernietigen; doden, tenietdoen, leegmaken, verliezen, vernietigd worden, vergaan,
-Mounce Greek Dictionary

De woorden van Paulus zijn niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Hij geeft heel duidelijk aan dat de enige hoop op leven na de dood in onze opstanding ligt, die mogelijk gemaakt wordt door de opstanding van de Messias. Zonder onze toekomstige opstanding na de dood zijn we volledig verloren, volkomen vernietigd, tenietgedaan. Game over ... er voor eeuwig niet meer zijn.

Paulus ontkracht hier volledig het Hellenistische geloof dat we bij ons sterven geesten worden met een bewustzijn, die samen met de Messias in de hemel wonen. Als we bij de dood samen met de Messias in de hemel zijn, dan is er geen behoefte aan een opstanding waarvan wordt gezegd dat het onze enige hoop is. We hebben nergens hoop voor nodig, zelfs niet voor de opstanding, als we bij de dood met Jesjoea in de hemel zijn. Waar zouden we nog meer hoop op hebben als we bij onze dood al met onze Messias in de hemel zijn?

1 Korinthe 15:20-25

Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden en is **de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn**. Want omdat de dood er is door een mens, is ook de **opstanding van de doden** er door een Mens. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Ieder echter in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna wie van Christus zijn, bij Zijn komst. Daarna komt het einde, wanneer Hij het koningschap aan God en de Vader heeft overgegeven, wanneer Hij alle heerschappij en alle macht en kracht heeft tenietgedaan. Want Hij moet Koning zijn, totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd.

Nadat hij de ultieme gevolgen van de afwijzing van de opstanding in hun theologie heeft uiteengezet, gaat Paulus verder met het vermelden van de feiten aan de Korinthiërs.

Jesjoea was inderdaad uit de slaap van de dood opgewekt. Toen God Hem glorieus uit de slaap van de dood tot eeuwige leven heeft opgewekt, is onze Messias daarmee de Eersteling geworden van alle anderen die op een later tijdstip uit de dood zullen worden opgewekt.

Omdat de dood oorspronkelijk het menselijk ras is binnengedrongen vanwege de zonde van Adam, kwam de opstanding uit de dood tot onsterfelijkheid door de volmaakte gehoorzaamheid van een mens.

Maar er zal een volgorde zijn bij de opstanding tot onsterfelijkheid: Allereerst Jesjoea de Messias, daarna de messiaanse gelovigen bij de komst van Jesjoea. Meer informatie hierover krijgen we niet echt, maar Paulus vertelt ons wel wat het eindresultaat is; De Messias zal regeren totdat de laatste vijand, de dood, is vernietigd.

Paulus vat zijn verhandeling over de dood en de opstanding aan het einde van hoofdstuk 15 samen:

1 Korinthe 15:50-54

Maar dit zeg ik, broeders, dat **vlees en bloed het Koninkrijk van God niet kunnen beërven**, en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet. Zie, ik vertel u een geheimenis: Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar **wij zullen allen veranderd worden**, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin. Immers, de bazuin zal klinken en de doden zullen als onvergankelijke mensen opgewekt worden, en ook wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet zich met onvergankelijkheid bekleden en **dit sterfelijke moet zich met onsterfelijkheid bekleden**. En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning.

Paulus begint hier met een uitspraak die vaak over het hoofd wordt gezien; vlees en bloed van de stervelingen kunnen het Koninkrijk van God niet BEËRVEN.

Zoals veel andere teksten ons echter laten zien, zullen ze wel in het Koninkrijk van God zijn.

Hij vermeldt vervolgens dat niet alle gelovigen zullen sterven voordat Messias Jesjoea terugkeert. Maar wanneer Hij terugkeert, zullen alle gelovigen onmiddellijk worden veranderd bij het blazen van de laatste bazuin. Bij de klank van deze bazuin zullen de gestorven heiligen uit hun slaap ontwaken in hun nieuwe, onsterfelijke en onvergankelijke lichamen. Dit is de opstanding.

We zullen dan overgaan van een aards lichaam naar het hebben van een hemels lichaam:

1 Korinthe 15:40

En er zijn hemelse lichamen en er zijn aardse lichamen, maar de heerlijkheid van de hemelse is verschillend, en die van de aardse is verschillend.

Laat de term hemelse lichamen je niet in verwarring brengen. Deze hemelse lichamen zien er niet uit als geesten.

Het zullen fysieke lichamen zijn, net als het fysieke opstandingslichaam van Jesjoea dat je kan aanraken en voelen, dat interactie kan hebben met onze wereld. Het opstandingslichaam van Jesjoea wordt gezien als een hemels opstandingslichaam.

Na de opstanding toonde Jesjoea de overeenkomsten:

Lukas 24:39

Zie Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf. Raak Mij aan en zie, want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u ziet dat Ik heb.

Het hemelse opstandingslichaam zal volmaakt, onkreukbaar, onvergankelijk en onsterfelijk zijn. Doordat Paulus de term 'hemels lichaam' gebruikt, laat hij daarmee het verschil zien met onze huidige lichamen, die onvolmaakt zijn, en uiteindelijk terugkeren tot stof. Dit zijn de lichamen die ook de perfecte nieuwe Geest van JHWH zullen hebben, wat we eerder in deze studiereeks hebben behandeld.

Het is bij de opstandingen dat de dood wordt overwonnen, zoals Paulus zei: "de dood is verslonden tot overwinning."

Dus onze dood wordt niet overwonnen tot het moment van de opstanding! Het is overwonnen door de opstanding van Jesjoea, maar bij ons nog niet geactualiseerd. Waarom? Zoals we eerder hebben behandeld, beschermt de opstanding ons tegen de tweede dood, die ongelovigen zullen ondergaan.

Openbaring 20:6

Zalig en heilig is hij die deelheeft aan de eerste opstanding. **Over hen heeft de tweede dood geen macht**, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen regeren, duizend jaar lang.

Dat is zo belangrijk om te begrijpen. Als er één ding is waarvan we hopen dat het duidelijk wordt, is het dat we zonder die opstanding geen enkele hoop hebben om te ontsnappen aan de eindigheid en het niets van de dood. Het is de opstanding, en alleen de opstanding, die de dood overwint. Zonder de opstanding is er geen leven mogelijk.

De dood zal echter nog steeds bestaan voor ongelovigen, na de tweede opstanding.

Openbaring 21:8

Maar wat betreft de lafhartigen, ongelovigen, verfoeilijken, moordenaars, ontuchtplegers, tovenaars, afgodendienaars en alle leugenaars: hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt. **Dit is de tweede dood.**

De tweede dood is door vuur:

Openbaring 20:14

En de dood en het rijk van de dood (Hades) werden in de poel van vuur geworpen. Dit is de tweede dood.

De tweede dood is het laatste optreden van de dood.

Onze geestelijke opstanding ten leven beschermt ons tegen de tweede dood.

Paulus sprak over dezelfde gebeurtenis in zijn eerste brief aan de Thessalonicenzen:

1 Thessalonicenzen 4:13

Maar ik wil niet, broeders, dat u onwetend bent ten aanzien van **hen die ontslapen zijn**, opdat u niet bedroefd bent zoals ook de anderen, die geen hoop hebben.

In vers 13 geeft hij voor de gemeente in Thessaloníki aan waarom hij dit schrijft; om hen troost en hoop te geven met betrekking tot het lot van die gelovigen die waren gestorven (of "in slaap waren gevallen").

1 Thessalonicenzen 4:14

Want als wij geloven dat Jezus (Jesjoea) gestorven en opgestaan is, zal ook God op dezelfde wijze hen die in Jezus (Jesjoea) ontslapen zijn, terugbrengen met Hem.

Vers 14 is een bevestiging van het geloof in de opstanding. Paulus zegt dat, net zoals wij geloven dat God Jesjoea uit de dood heeft opgewekt, wij ook geloven dat God de gestorven gelovigen in Christus zal opwekken bij Zijn terugkeer.

Er zijn mensen die beweren dat Jesjoea de bewuste geesten van de dode gelovigen met Zich mee zal brengen uit de hemel, om die bij Zijn komst te herenigen met hun opstandingslichamen.

Deze interpretatie van vers 14 mist echter volledig de essentie van wat Paulus wil zeggen. Dat is niet wat er staat.

Als die uitleg van de status van de doden de troost en hoop had moeten zijn voor de Thessalonicenzen, dan had Paulus helemaal niet over de opstanding hoeven spreken. Hij had eenvoudigweg kunnen zeggen dat de geesten van de dode gelovigen op dat moment levend en wel bij onze Messias in de hemel woonden.

Welke andere troost hadden ze dan nodig gehad met betrekking tot het lot van hun dode broeders en zusters? Alles zou dan al goed zijn. Dat zou een geruststellende boodschap zijn geweest voor de Thessalonicenzen om te horen. Dat zou de oplossing zijn om hen te troosten en hun angst te verminderen. Alles is al goed.

Maar dat is helemaal niet de boodschap die Paulus presenteert, en niet zonder reden. Paulus legt de Thessalonicenzen uit dat de hoop, ja de enige hoop voor de doden, de opstanding van de Messias is, die ook onze toekomstige opstanding mogelijk maakt.

Net zoals hij aan de Korinthiërs heeft verteld, benadrukt Paulus dat de opstanding van Jesjoea de garantie is voor de toekomstige opstanding van degenen die 'slapen', en die zullen ontwaken bij Zijn terugkeer. Het is de opstanding die de oplossing is. En wanneer Jesjoea terugkeert, zal Hij de opstanding laten plaatvinden en Jah alle eer geven op die dag!

1 Thessalonicenzen 4:15-18

Want dit zeggen wij u met een woord van de Heere, dat wij die levend zullen overblijven **tot de komst van de Heere, de ontslapenen** beslist niet zullen voorgaan. Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. **En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn.** Zo dan, troost elkaar met deze woorden.

De troost die Paulus de Thessalonicenzen voorhoudt is de verwachting dat zij herenigd zullen worden met hun slapende broeders bij de opstanding van de doden. De slapende doden zullen eerst worden opgewekt, en worden samengebracht met Messias Jesjoea in de lucht. Daarna zullen de gelovigen die in die tijd leven ook worden veranderd en opgenomen om de opgestane doden te ontmoeten. JHWH zal ons onze gedachten, emoties, enz. teruggeven ... ons nieuwe hart en onze nieuwe geest wanneer we worden opgewekt, maar dat zal gereinigd en zuiver zijn ... vrij van het virus van zonde.

Deze opstanding zal plaatsvinden wanneer Jesjoea uit de hemel neerdaalt terwijl de laatste bazuin wordt geblazen.

Het is heel belangrijk om te begrijpen wat Paulus zojuist zei als de oplossing voor de bezorgdheid van de Thessalonicenzen. De Thessalonicenzen wilden weten wanneer ze hun gestorven geliefden weer zouden zien. Wat zegt Paulus daarover? Hij vertelt ons niet dat we na ons sterven worden herenigd met gelovigen in de hemel. Hij vertelt ons dat we worden herenigd bij de opstanding. Velen missen dat diepgaande verschil.

Eerst zullen de doden opstaan uit hun graven (1 Thessalonicenzen 4:15-18), en daarna zullen de dan nog levende gelovigen veranderen en hun hemelse lichamen ontvangen om vervolgens Jesjoea te ontmoeten in de lucht (Mattheüs 24:31). Paulus zegt tegen de Thessalonicenzen dat ze hoop moeten hebben op de opstanding als de oplossing voor de dood, om zo hun geliefden weer te gaan zien, en geen hoop moeten hebben op een geest zonder lichaam, die bewust in de hemel verblijft.

Paulus zegt tegen de Thessalonicenzen dat ze zich rustig moeten blijven en zich geen zorgen moeten maken over hun overleden dierbaren. Hij pakt hun bezorgdheid aan, niet door te zeggen, maak je maar geen zorgen, je zult ze weer in de hemel zien als geestachtige wezens. Nee ... hij stelt ze heel duidelijk gerust door te zeggen dat ze hun geliefden weer zullen zien op de dag van de opstanding, bij de terugkeer van Jesjoea. Dat is een heel belangrijke verduidelijking voor degenen die geloven dat we onze geliefden ooit weer in de hemel zullen tegenkomen als een zwevende geest met een bewustzijn.

Ook Ezechiël 37 beschrijft de komende opstanding.

Ezechiël 37:1-14

De hand van de HEERE (JHWH) was op mij, en de HEERE (JHWH) bracht mij in de geest naar buiten en zette mij eer, midden in een vallei. Die lag vol beenderen. Hij deed mij er aan alle kanten omheen gaan. En zie, er lagen er zeer veel op de grond van de vallei, en zie, ze waren zeer dor. Hij zei tegen mij: Mensenkind, zullen deze beenderen tot leven komen? En ik zei: Heere HEERE (JHWH), Ú weet het! Toen zei Hij tegen mij: Profeteer tegen deze beenderen en zeg tegen hen: Dorre beenderen, hoor het woord van de HEERE (JHWH). Zo zegt de Heere HEERE (JHWH) tegen deze beenderen: **Zie, Ik ga geest in u brengen en u zult tot leven komen.** Ik zal pezen op u leggen, **vlees op u doen komen, een huid over u heen trekken, en geest in u geven, zodat u tot leven komt.** Dan zult u weten dat Ik de HEERE (JHWH) ben.

Toen profeteerde ik zoals mij geboden was, en er ontstond een geluid zodra ik profeteerde, en zie, een gedruis! De beenderen kwamen bij elkaar, elk been bij het bijbehorende been. En ik zag, en zie, er kwamen pezen op, er kwam vlees op en Hij trok er een huid overheen, maar er was geen geest in hen. Hij zei tegen mij: Profeteer tegen de geest, profeteer, mensenkind! Zeg tegen de geest: Zo zegt de Heere HEERE (JHWH): Geest, kom uit de vier windstreken en blaas in deze gedoden, zodat zij tot leven komen. **Ik profeteerde zoals Hij mij geboden had. Toen kwam de geest in hen en zij kwamen tot leven. Zij gingen op hun voeten staan, een zeer, zeer groot leger.**

Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, deze beenderen zijn heel het huis van Israël. Zie, ze zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vergaan, wij zijn afgesneden! Profeteer daarom, en zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE (JHWH): **Zie, Ik zal uw graven openen en Ik zal u uit uw graven doen oprijzen, Mijn volk, en Ik zal u brengen in het land van Israël.** Dan zult u weten dat Ik de HEERE (JHWH) ben, als Ik uw graven open en als Ik u uit uw graven doe oprijzen, Mijn volk. **Ik zal Mijn Geest in u geven, u zult tot leven komen en Ik zal u in uw land zetten.** Dan zult u weten dat Ik, de HEERE (JHWH), dit gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE (JHWH).

Wanneer de opstanding plaatsvindt, zullen we naar het land Israël worden gebracht, waar Jesjoea 1000 jaar zal regeren. Daarover later meer.

Hiermee is deel 3 van de Leven Na De Dood Serie afgesloten. We zouden na dit deel van de Leven Na De Dood serie het volgende beter moeten begrijpen:

De dood is een terugkeren naar stof. We hebben geen bewustzijn in onze dood.

Enkele Hebreeuwse metaforen hiervoor zijn Sheol, stilte en slaap, die ons helpen om de niet-bewuste eigenschappen van de dood te illustreren.

Onze enige hoop en ontsnapping aan de dood is de komende opstanding tot leven, wat de terugkeer inhoudt van ons bewustzijn in een nieuw hemels, maar fysiek lichaam.

In deel 4 van de Leven Na De Dood Serie, zullen we de Bijbelverzen gaan onderzoeken die worden gebruikt door degenen die geloven dat onze geest in een bewuste status doorleeft na ons sterven. Met andere woorden, we zullen antwoord geven op de kritiek en de bezwaren die worden aangevoerd bij de door ons gepresenteerde conclusies.

We hopen dat deze studie tot zegen is geweest, en vergeet niet om alles te blijven onderzoeken!

Sjalom!

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)